

СВЪТУЛКА

Три месеца топло лѣто грѣ ни
Въ градове, села, поля, балкани,
Радвахме се на цвѣтя и птички,
Малки буболечки и тревички,
Съ слънце е препълнена кръвѣта ни.
Да си ходи вече се накани
Топло лѣто, а следъ него всички
Буболечки, птички и тревички
Тръгнаха, — останахме самички.

Но една едничка тукъ остана,
Че въ последний часъ ѝ мжно стана
За децата палави и малки —
Да имъ бжде мила залъгалка,
Зимата кога настане:
Мъничката гиздава Свѣтулка.

Тихичко се въ кѣта тя притули.
А пъкъ зима зла да я не зърне,
Въ книжка чудна бързо се превърна.

Завилнѣха вѣнка вѣтроветѣ,
Есеньта полетата помете,
Но напусто зимата сърдита
Съ ревъ дечицата ще пита:
„Има ли тукъ животинка скрита?
Кой тамъ въ жгълчето будно свѣти,
Кой си мисли, че е още лѣте?“

Блѣника